

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2013, č. j. 42 Ad 86/2012 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného – Česká správa sociálního zabezpečení, o invalidním důchodu ze dne 2. 8. 2012, č. j. 470915056/315-ZV.

Krajský soud v Praze usnesením napadeným nyní projednávanou kasační stížností (I.) stěžovateli přiznal v plném rozsahu osvobození od soudních poplatků a (II.) ustanovil mu k ochraně jeho zájmů zástupce – advokátku JUDr. Irenu Slavíkovou.

Stěžovatel toto usnesení napadl kasační stížností (obsáhle popisující okolnosti jeho případu), v níž však předmětnému usnesení vytkl pouze to, že sice byl osvobozen od soudních poplatků a byla mu ustanovena advokátka, nicméně s tím, že toto rozhodnutí může být zrušeno a bude moci mu být uložena úhrada poplatků i nákladů na advokáta.

Je tak z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že stěžovatel brojí nikoliv proti výroku napadeného usnesení krajského soudu, nýbrž pouze proti té části poučení, v níž byl stěžovatel upozorněn na to, že soud přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, a to i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka osvobození neodůvodňují, případně neodůvodňovaly. Odejme-li soud přiznané osvobození od soudních poplatků, zruší též rozhodnutí, kterým byl účastníku ustanoven

zástupce. Dlužno dodat, že toto poučení představuje pouze citaci ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. platí, že *„kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.“* Logika tohoto zákonného ustanovení je založena na tom, že smyslem kasační stížnosti je přezkum pravomocného rozhodnutí krajského soudu a stěžovatel se proto musí domáhat jeho zrušení (§ 102 s. ř. s.). Zrušením soudního rozhodnutí se z povahy věci rozumí zrušení rozhodnutí jako celku, resp. zrušení těch jeho výrokových částí (a na ně navazujícího odůvodnění), v nichž soud zjistí protizákonnost. Nedává však žádný rozumný smysl samostatně přezkoumávat pouze část odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, případně poučení, bez návrhu na zrušení výroku. Pouze výroková část je totiž způsobilá bezprostředně zasáhnout právní sféru stěžovatele a kasační stížnost jej má proti tomuto zásahu chránit. Jinak řečeno, i kdyby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti tak, jak je podána, vyhověl, vedlo by to k absurdnímu důsledku, že by stěžovatel v předmětném žalobním řízení nebyl osvobozen od soudního poplatku, resp. nebyl by zastoupen advokátkou, což samozřejmě není v jeho zájmu. Vyhováním kasační stížnosti by se proto jeho právní sféra významně zhoršila oproti stavu současnému.

Pokud proto v projednávané věci stěžovatel brojí toliko proti části poučení, kterého se mu v souvislosti se shora označeným usnesením krajského soudu dostalo, jedná se o kasační stížnost nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud nemá jakýkoliv procesní prostor pro meritorní přezkum napadeného usnesení krajského soudu.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud konstatuje, že i kdyby v budoucnu nastala situace, které se stěžovatel obává (tzn. došlo by k odnětí přiznaného osvobození od soudních poplatků se všemi z toho plynoucími důsledky), měl by možnost takového rozhodnutí napadnout kasační stížností, která by tentokrát (samozřejmě po splnění ostatních podmínek řízení, kterou je kupř. včasnost) byla přípustnou a vedla by k věcnému přezkumu takového rozhodnutí krajského soudu.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu

